

въ живота, вѣтрътъ и бурята въ него преставатъ. Правилнитѣ разбирания представятъ ладията, въ която човѣкъ влиза на заветъ. Христосъ дойде на земята, да научи хората, какъ и кжде да се подслоняватъ, да се пазятъ отъ голѣмитѣ бури и вѣтрове, които рушатъ, коренятъ всичко, каквото срещнатъ на пътя си. Сжщевременно, Христосъ казва: „Огънь дойдохъ да запали въ свѣта“. И досега още хората говорятъ за този огънь, не могатъ да разбератъ, защо е запаленъ и какво е предназначението му. Много просто. Зимно време, когато вѣнъ се пука дърво и камѣкъ, и дойде нѣкой човѣкъ да запали огъня ви, питате ли, защо го е запалилъ. Като запали огъня ви, той самъ ще каже: Дойдохъ да ви запали огъня. Следъ това ще си заmine. Всички, които могатъ да се грѣятъ, да варятъ яденето си на този огънь, ще кажатъ: Дойде единъ човѣкъ, запали ни огъня и си отиде. Които не разбиратъ смисъла на огъня, казватъ: Опасенъ човѣкъ е този, който пали огънь. Огънятъ трѣбва да се запали! Какъвъ е този огънь? — Свещенъ огънь. Свещениятъ огънь въ човѣка е загасналъ и трѣбва да се запали. — Кжде трѣбва да се запали? — Въ сърдцето, въ ума и въ волята на човѣка.

Съвременнитѣ хора вѣрватъ въ всичко, но не и въ онова, въ което трѣбва да вѣрватъ. Запримѣръ, тѣ вѣрватъ, че могатъ да станатъ богати, учени, силни, а не се спиратъ предъ мисълта, че и като богати, учени и силни могатъ да умратъ. Не е лошо да се стреми човѣкъ къмъ богатство, ученостъ и сила, но той трѣбва да знае, че то не е реално. Щомъ не е реално, то непременно ще се изгуби. Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ онова, което не се губи. То е реалното въ живота. Представете си, че двама души стоятъ на бойното поле и наблюдаватъ, какво става. Единиятъ отъ тѣхъ знае Божественитѣ закони, разполага съ тѣхъ и гледа спокойно, какъ хората се биятъ, какъ падатъ ранени и мъртви на бойната линия. Другиятъ е обикновенъ човѣкъ, разполага съ обикновени знания и, като наблюдава цѣлата картина, тревожи се, че еди-кой си пострадалъ. Щомъ се свърши войната, и двамата се оттеглятъ. Първиятъ седи тихъ и спокоенъ, а вториятъ ходи натуку-натамъ, плаче, страда за раненитѣ, привързва